

A KÖZBENJÁRÁST VÉGZŐ FŐPAPUNK

Pál apostol mindenki számára teljesen egyértelművé teszi, hogy csak egyetlen közbenjáró létezik, és az nem más, mint Jézus Krisztus. *„Mert... egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus”* (1Tim 2,5). Ez az igei kijelentés kárhozzát minden olyan tanítást és hitéleti gyakorlatot, amikor emberek Jézuson kívül valaki másnak a közbenjárását akarják igényelni az Isten előtti ügyük érdekében. Jézuson kívül nem létezik más lehetőség a közbenjáráshoz. Az *„új szövetség közbenjárója”* (Zsid 9,15) egyedül csak Jézus. *„És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk”* (Csel 4,12).

Sokak ismeretében azonban eléggé homályos, hogy valójában mit is jelent az, hogy Jézus a közbenjárónk. Az emberekkel való beszélgetéseim közben nagyon sok lehetetlen elképzelést hallottam már arról, hogy Jézus mikor, hol, miért és ki előtt jár közben értünk. Ezért szükségesnek tartom, hogy a Bibliában található kijelentések alapján vizsgáljuk meg ezt a kérdést is.

Az ószövetségi templomban végzett árnyékszolgálatot Isten szemléltető makettként adta népének, a nagy valóság megismerése érdekében, hogy az emberi családnak elképzelése lehessen arról, Isten miként kezeli és rendezi a bűn és a bűnös sorsát. Ezért ha nagyon le akarjuk egyszerűsíteni a választ, akkor az árnyékszolgálat ismeretében azt kell mondani, hogy Jézus főpapi szolgálatának az első szakasza nevezhető közbenjáró szolgálatnak, a második szakasza pedig engesztelési szolgálatnak. Valójában azonban Jézus közbenjáró szolgálata nem szűkíthető le ilyen egyszerűen egyetlen eseményre, hanem egy nagyon összetett és sokrétűen bekövetkező érdekvédelmi

eseménysorozatban teljeseedik be. Az alábbiakban igyekszem pontokba szedve felsorolni azokat az eseményeket, amik alapján közbenjárónknak nevezhetjük Jézust.

1. Jézus közbenjár a bűnös és a bűnt elítélő törvény között: Isten megváltó kegyelme nélkül mindannyian *„holtak vagyunk a vétkeink és bűneink miatt”* (Eféz 2,1), hiszen *„a bűn zsoldja halál”* (Róm 6,23), mi pedig bűnösök vagyunk. Ezért írja Pál azt, hogy az örök erkölcsi törvény *„nekünk halálunkra van”* (Róm 7,10), mivel leleplezi és megítéli bennünk a bűnt. Jézus azonban, főpapi szolgálatának részeként, közbenjáró szolgálatot végez értünk, az örök erkölcsi törvény elmarasztaló ítélete miatt. A földi templom árnyékszolgálatából ismerhetjük, hogy a bűnös Istenhez közeledve csak az égőáldozati oltárig mehetett el, onnan pedig a szolgálatot végző pap vitte tovább az ügyét, vagyis közbenjárt a bűnös és a kegyelem trónja alatt elhelyezett törvény között, amely a bűnös halálát követelte. Így történik a nagy valóságban is. Mi is csak a mi oltárunkig, a Golgota keresztségig mehetünk, ott pedig Jézus lábainál tehetjük le a bűneink terhét, attól kezdve pedig már csak Jézus képviselhet bennünket a törvény ítélete előtt.

Ezzel a közbenjárásával a törvény kárhóztató ítéletét védi ki és hárítja el, majd pedig a saját igazságába öltözteti a bűnbánó bűnöst, hogy így részesítse kegyelemben és örök életben. Ahogy a földi templomban a pap a bemutatott áldozat vérével ment be a templomba, hasonlóképpen mutatja be Jézus is a bűnt elítélő törvény előtt a saját áldozati vérért, ezzel igazolva, hogy a bűn elnyerte a méltó büntetését. Ő meghalt az általunk elkövetett bűn miatt, hogy mi élhessünk az Ő igazságába öltözve. Mert *„a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban”* (Rm 6,23). Ezért a bűnös, a Jézussal való helycsere által megigazulva élhet tovább. Mi tehát csak Jézus

közbenjárásával szabadulhatunk fel naponta és folyamatosan a törvény ítélete alól, és részesülhetünk a feltételes kegyelemben, amit úgy nevezünk, hogy „bűnbocsátó kegyelem”.

A bűnbocsánatot azért mondjuk feltételes kegyelemnek, mert a megbocsátás még nem végleges rendezése a megbánt bűnnek, mivel ez még visszahárítható a bűnösre, ha nem marad mindvégig állhatatos Istennel közösségben. Jézus az adós szolgáról elmondott példázatával is ezt akarta szemléltetni. A szolga tartozását ugyan elengedte az ő ura a király, de az adósságról való levelet nem semmisítette meg, ezért tudta visszahárítani a szolgájára a korábban elengedett, azaz megbocsátott tartozást. Majd pedig ezért fejezi be Jézus azzal a példázatát: *„Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek”* (Mt 18,35), mert aki nem marad mindvégig állhatatos és hű Istenhez, annak a korábban megbocsátott bűnei vissza lesznek hárítva, ezzel érvénytelenítve a korábban adott bűnbocsánatot. Ezékiel próféta hasonlóképpen írja le a megbocsátó kegyelem feltételes voltát. Vagyis *„ha az igaz elhajol az igazságától, és gonoszságot cselekszik, minden utálatosság szerint, melyeket a hitetlen cselekedett, cselekszik, nemde éljen-é? Semmi igazságairól, amelyeket cselekedett, emlékezés nem lesz: a gonoszságáért, melyet cselekedett, és az ő vétkéért, mellyel vétkezett, ezekért meg kell halnia”* (Ezék 18,24). Vagyis hiába részesült korábban többször is megbocsátó kegyelemben *az igaz*, mert ha végül mégis *„elhajol az igazágtól, és gonoszságot cselekszik”*, akkor mégis meg kell halnia *„a gonoszságáért”*.

2. Közbenjár Jézus, amikor az imáinkat közvetíti az Atyához: Közbenjárását végez értünk Jézus akkor is, amikor élünk azzal a lehetőséggel, hogy az Ő nevében forduljunk az Atyához imáinkban. *„Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja*

néktek.” (Jn 16,23). Azért történhet ez meg, mert ahogy a földi templomban a szolgálatot végző pap jó illatú áldozattal egészítette ki a bűnbánó bűnösnek a bűnbocsánat érdekében bemutatott áldozatát, úgy jár közben Jézus is, az Ő büntelen életének jó illatával értünk. Ezért kell nekünk mindig Jézus nevében fordulnunk az Atyához imáinkban, mert így Jézus érdeme, mint jó illat kerül az imáinkhoz, és ezáltal válik elfogadhatóvá az Atya előtt. Ezért Jézus *„mindenképen üdvözítheti azokat, akik Ő általa járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy esedezzék érettük”* (Zsid 7,25).

Amikor Jézus arra tanít, hogy az Ő nevében imádkozzunk az Atyához, akkor ezzel azt is mondja, hogy ne Ő legyen az imáink címzettje, hanem az Atya. *„Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben”* (Mt 6,9). Jézus közbenjárásának részeként viszont biztosított részünkre az, hogy az Ő nevében mondhatjuk el kéréseinket az Atyának, mert *„senki sem mehet az Atyához, hanem csak én általam”* (Jn 14,6). Ebben az esetben pedig *„amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevében, megadja néktek”* (Jn 16,23.).

3. Közbenjárónkká lett Jézus, amikor útnyitól ment be értünk az Atya Isten királyiszéke elé: Az ember a bűn választásával véglegesen elszakította magát Istentől, és az el nem bukott világ lakóitól. Az elbukott angyalok hozzánk hasonlóan, – szintén elszakadtak Istentől – és róluk azt mondja a Biblia, *„az ő helyük sem találtatik többé a Mennyben”* (Jel 12,8). Ez a kijelentés azonban az elbukott emberre is érvényes. Éppen ezért, amikor Jézus a mennybemenetele alkalmával, *„embernek Fia”*-ként, mint az emberi család képviselője, *„beljebb hatolt a kárpitnál”, „ahová útnyitól ment be értünk”,* és ott *„a mennyei Felség királyi székének jobbára ült”* (Zsid 6,19-20; 8,1), akkor közbenjárást végzett értünk. Ezzel a közbenjárásával nyitotta

ki előttünk újra azt az ajtót, és nyitotta meg azt az utat, amit a bűn bezárt előttünk.

Ahogy a főpap évente egyszer belépett a Szentek-szentjébe, a kegyelem trónja elé, úgy ment be Jézus is útnyitóul értünk az Atya királyi széke elé. Valójában ezzel készítette el, és biztosította a visszatérésünk lehetőségét az örökkévalóságba, az Atya Isten színe elé, és az el nem bukott mennyei lények közé. Erre vonatkozott Jézusnak az a bátorító ígérete, amit János apostol jegyzett fel emlékeztetőül. *„Ne nyugtalanodjék a szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam néktek. **Elmegyek, hogy helyet készítek néktek.** És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”* (Jn 14,1-3).

Amikor Jézus ezt ígérte, akkor nem arra gondolt, hogy lakóházakat fog építeni a megváltottak számára. Ahhoz Neki nem kellene ennyi idő. Ha hat nap alatt el tudta végezni a teremtés művét, akkor a lakóházak előállításához sem volna szüksége több időre. Jézus az el nem bukott mennyei lények szívében készíti el a helyünket, hogy teljes jogú tagokként, a szívükben fogadjanak vissza bennünket maguk közé. Mert a bűn miatt *„helyünk sem találtaték többé a Mennyben”* (Jel 12,8), de Jézus azért munkálkodik most a Mennyben, hogy az elveszített helyünk újra biztosított legyen. Ezért ment fel ember Fiaként a Mennybe, hogy *„útnyitó”* legyen előttünk és értünk.

4. Közbenjár értünk megítéltetésünk Bírójaként az Atya előtt: Közbenjárást végez Jézus értünk akkor is, amikor a törvény kárhóztató ítéletét védi ki és hárítja el rólunk, és így részesít kegyelemben és örök életben. Ugyanis *„Az Atya nem ítél senkit, az ítéletet teljesen a Fiúnak adta”* (Jn 5,22). Ezért Jézus, mint az ítélet Bírója, az általa meghozott ítéletet viszi az

Atya elé, mintegy jóváhagyásul. Ez azonban nem abban az értelemben jelenti a jóváhagyást, mint ahogy mi emberek szoktuk ezt gyakorolni. Ez az Atya elé vitel csupán azt jelenti, hogy Jézus, mint az Örökkévaló Istenség egyik tagja bejelenti az Atya előtt, amit a közbenjáró imádságában fogalmazott meg: „*Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek*” (Jn 17,24). Ezért Ő „*mindenképen üdvözítheti is azokat, akik ő általa járulnak Istenhez*” (Zsid 7,25). Mivel pedig a megváltásunkra vonatkozó tervet együtt fektették le, és a végrehajtása közben is tökéletes egység volt közöttük, ezért Jézusnak ez a bejelentése csupán a közöttük lévő szeretetnek a kifejeződése. Mert az Atya és a Fiú mindent együtt hajtottak és hajtanak végre. Mivel pedig Jézusnak ez a bejelentése a mennyei lények hatalmas serege előtt történik, ezért ez a közbenjáró bejelentés az Atya és a Fiú közötti tökéletes egység kifejeződéseként hangzik el az egész teremtett világ előtt.

„Nézém, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leült, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekei égő tűz; Tűzfolyam foly és jött ki az ő színe felől; ezerszer ezren szolgálnak néki, és tízszerszer tízezren állnak előtte; ítélok ülnek le, és könnyvek nyittatának meg... és ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jött; és ment az öreg korúhoz.” (Dán 7,9-10; 13).

Amikor Jézus ebben a megvizsgáló ítéletben azt állapítja meg, hogy a vizsgált személy mindvégig állhatatos és hű maradt, akkor az Atya elé terjeszti, és azt mondja, Atyám, ő is azok közé tartozik, akit szeretnék örök életben részesíteni. Az ítéletet ugyan Jézus hozza meg, hiszen Ő áldozta fel az életét, és annak adja, akinek Ő akarja, de a *Békesség Tanácsának* három isteni személye mindig egymással összhangban és egységben cselekszik, mert Ők egyek. Az Atya ugyan

lemondott arról az előjogáról, hogy az emberi családot megítélje, de Jézus mégis bevonja Őt azzal, hogy az általa már elbírált személynek az ügyét odaviszi az Atya elé, hogy az Atya jóváhagyása is benne legyen a végső ítéletben. Ezzel tölti be azt a tisztét, hogy ítélő Bíróként is Közbenjárónk legyen.

5. Közbenjár, hogy megvédjen bennünket Sátán vádjával szemben: Jézus a mi közbenjárónk akkor is, amikor Sátán vádjával szemben védelmez bennünket, mert ezekkel a vádpontokkal szemben mi tehetetlenek vagyunk, hiszen minden ellenünk felhozott vádpont kivétel nélkül igaz. Zakariás könyvében mondja el a Biblia, hogy miként megy végbe ez az esemény a nagy valóságban. *„Azután megmutatta nekem Jósuát, a főpapot, aki az Úr angyala előtt állt, és Sátánt, aki jobb keze felől állt, hogy vádolja őt. És monda az Úr Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-é ez? Jósua pedig szennyes ruhába volt öltöztetve, és ott állt az angyal előtt. És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged!”* (Zak. 3,1-4.).

Az engesztelési nap ítéletének Bírójaként így védelmez bennünket Jézus Sátán vádjával szemben. Mivel mi tehetetlenek vagyunk a felhozott vádakkal szemben, hiszen minden igaz, amit Sátán állít, ezért a Közbenjáró védelmezőnk átöltözteti a megvádolt személyt a saját tiszta és szent életének fehér ruhájába. *„Adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei”* (Jel 19,8). Ez a fehér ruha nem a sajátja a megvádolt bűnösnek, hiszen úgy kapja, *„adatott annak”*, de az ajándékozó úgy adja, hogy az elfogadás után már úgy tekint rá, mintha ez a

megajándékozott saját igaz életéből való jócselekedetek lennének. Amikor pedig ez megtörténik, hogy már ebben a fehér ruhájában állhatunk az Úr előtt, akkor már a Vádoló nem tud semmit mondani ránk. Így véd meg bennünket a mi hatalmas Közbenjárónk az ellenség vádjaival szemben.

6. Jézus közbenjár, mint a bűneink hordozója is: Ezt a bűnhordozó közbenjárását többféle módon és időben végzi. Egyrészt Megváltóként a Gecsemánétól a Golgota keresztségig hordozta, amikor mindannyiunk vétke rajta nyugodott. Másrészt a Golgotától *„a mennyei Felség királyi székéig”* (Zsid 8,1), hogy ott bemutassa kiontott vérét, amely a bűnbánó bűnösök helyett történt. Így végezte közbenjárását a földi templom papja is, amikor az égőáldozati oltártól a bűnbánó bűnös ügyét az áldozat vérének bemutatásával vitte be a kegyelem trónja elé. Ugyanakkor Főpapként, a bűntörő kegyelmének gyakorlása közben, a kegyelemidő lezárása utáni időben is bűnhordozóvá válik, amikor az eltörölt bűnöket veszi magára, hogy végül Sátánra hárítsa át, aki mindezeknek a bűnöknek a szerzője volt. A földi templomban végzett árnyékszolgálatokból ismerhetjük meg, hogy mi történik a nagy valóságban.

Amikor a bűnös elvitte a bűnért való áldozatát az égőáldozati oltárhoz, és ott megvallva bűnét, kezét az állat fejére tette, hogy így áthárítsa a megvallott bűnét az ártatlan áldozatra. Ettől kezdve az áldozat volt az áthárított bűn hordozója, és ebben a minőségében nyerte el a bűnös helyett a bűn büntetését, a halált: *„Mert a bűn zsoldja halál”* (Rm 6,23). Így vette magára a Megváltó is a mi bűneinket a Gecsemánében, hogy a Golgotán meghaljon helyettünk és értünk, hogy mi pedig az Ő igazságába öltözve megigazuljunk, és örök életet nyerjünk.

Mi sem mehetünk most tovább arról a szinterről, ahol a mi bűnért való áldozatunk, Jézus megáldoztatott. Jézus ezért

ment fel a Mennybe az Atya színe elé, hogy bennünket és az ügyünket képviselve Közbenjárónk legyen. *„Mert... egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus”* (1Tim 2,5). Ekkor Jézus mint a „bűnbocsátó kegyelem” Főpapja válik közbenjárónkká.

A földi templom árnyékszolgálatában Izráel főpapja azért ment be évente egyszer a Szentek-szentjébe a nép képviseletében, hogy az év közben megbocsátott bűnöket, – amik a közbenjárás szolgálata közben át lettek hárítva a templomra, – ott magára vegye, és kihozza azokat a templomból, és ezeket a bűnöket Azazel bakjára hárítsa át, amely Sátánt jelképezte. Így jár közben Jézus is értünk, hogy a korábban megbocsátott majd végleg eltörölt bűneink végre visszakerüljenek a bűn szerzőjére és kitervelőjére, Sátánra. Miután a bűnök végleges áthárítása megtörténik, ezzel Jézus végleg eltörli még az emlékezetét is a bűneinknek, és ezzel párhuzamosan öltöztet fel bennünket végleg az Ő igazságának ékes ruhájába. Ebben a szolgálatában viszont, mint a „bűntörő kegyelem” Bírója áll mellettünk, mint közbenjáró.